

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 366

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 mai 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 283 din 27 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003	2–4
Decizia nr. 285 din 27 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	4–6
Decizia nr. 320 din 29 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	6–8
Decizia nr. 324 din 29 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	8–11
Decizia nr. 325 din 29 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală	11–13
Decizia nr. 357 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală	13–14
Decizia nr. 359 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (6), art. 26 alin. (8) și art. 38 alin. (3) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 283**

din 27 martie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3)
din Legea partidelor politice nr. 14/2003**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Mădălina Popa în Dosarul nr. 16.270/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 202D/2011 al Curții Constituționale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 9 februarie 2012, în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 260 alin. 1 din Codul de procedură civilă și al art. 3 alin. (2) și art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru datele de 28 februarie 2012, 6 martie 2012 și 7 martie 2012, dată la care, având în vedere imposibilitatea constituirii majorității prevăzute la art. 51 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992, a repus cauza pe rol pentru data de 27 martie 2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16.270/212/2008, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003**, excepție ridicată de Mădălina Popa într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatarea păstrării calității acesteia de membru al Partidului Democrat Liberal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă accesul liber la justiție, întrucât exclude de la controlul judecătoresc verificarea modului în care, din punct de vedere formal, au fost respectate procedurile statutare ale partidului cu privire la dobândirea sau la pierderea calității de membru al acestuia.

Judecătoria Constanța — Secția civilă a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale, arătând că, potrivit art. 21 din

Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și că nicio lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 197 din 4 martie 2010.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 sunt constituționale, existența unor jurisdicții proprii partidelor politice pentru soluționarea definitivă a litigiilor în legătură cu dobândirea sau pierderea calității de membru al acestora nepunând problema unei încălcări a art. 21 din Constituție. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale în domeniu (de exemplu Decizia nr. 952/2009 și Decizia nr. 1.255/2009).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2003, care au următorul cuprins: *„Dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului.”*

În opinia autorului excepției sunt nesocotite dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că regimul partidelor politice a fost reglementat principial chiar prin norme de nivel constituțional. Astfel, prin art. 40 alin. (1) din Legea fundamentală a fost reglementată libertatea de asociere a cetățenilor în partide politice, stabilindu-se că acestea se constituie și își desfășoară activitatea în condițiile legii — art. 8 alin. (2) din Constituție — și că organizarea, funcționarea și finanțarea partidelor politice se reglementează prin lege organică, așa cum prevede art. 73 alin. (3) lit. b) din Constituție.

Din aceste norme rezultă fără echivoc că legiuitorul constituant a lăsat la latitudinea legiuitorului ordinar competența de a adopta dispoziții, precum cele cuprinse în art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003, criticate în cauza de față, potrivit cărora

dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului.

Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 15 din Legea partidelor politice nr. 14/2003, pentru soluționarea diferendelor dintre membrii unui partid politic sau dintre aceștia și conducerile organizațiilor partidului, se constituie comisii de arbitraj la nivelul partidului și al organizațiilor sale teritoriale, care trebuie să asigure părților dreptul la opinie și dreptul de a se apăra, precum și proceduri echitabile de decizie.

O asemenea concepție legislativă este asemănătoare celei existente în Germania, unde Legea privind partidele politice (*Parteiengesetz*) prevede, la art. 10 paragraful 5, că instanța de arbitraj competentă în conformitate cu codul de procedură arbitrală decide cu privire la excluderea din partid, dreptul de apel la o instanță de arbitraj superioară fiind garantat. De asemenea, conform art. 14 paragraful 1 din aceeași lege germană, partidul și cele mai înalte organizații regionale ale acestuia instituie instanțe de arbitraj pentru a soluționa disputele dintre partid sau o organizație regională și membrii acestuia, iar problema dedusă judecării acestora rămâne doar în competența instanțelor arbitrale ale partidului.

Așadar, potrivit Legii nr. 14/2003, soluționarea contestațiilor împotriva măsurii de excludere din partid a unui membru al acestuia este de competența exclusivă a comisiilor de arbitraj, care sunt reglementate prin statutele partidelor, fiind exclusă procedura jurisdicțională în fața instanțelor judecătorești a căror competență, conform art. 126 alin. (2) din Constituție, este prevăzută numai prin lege. Aceasta nu este însă de natură să aducă atingere liberului acces la justiție, drept fundamental, consacrat de art. 21 din Constituție.

Curtea reține, sub acest aspect, că art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție trebuie interpretat într-un sens larg, și anume ca interzicând numai îngrădirile care s-ar aduce prin lege înseși substanței accesului liber la justiție, fără să excludă posibilitatea ca, prin lege, să se stabilească anumite condiții de exercitare a lui. Și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că liberul acces la justiție nu este un drept absolut, ci necesită, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului, care are o anumită marjă de apreciere în stabilirea unor limitări ale acestuia, atât timp cât nu aduce atingere înseși esenței acestui drept (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57, sau Hotărârea din 1 aprilie 2010, pronunțată în Cauza *Buijen împotriva Germaniei*, paragraful 59).

Totodată, Curtea reține că regula constituțională a liberului acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime i-au fost încălcate, iar nu faptul că acest drept de acces la justiție nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procedurii în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, conform art. 126 alin. (2) din Constituție.

De altfel, Curtea observă că susținerile autorului excepției potrivit cărora textul de lege criticat încalcă accesul liber la justiție întrucât exclude de la controlul judecătoresc verificarea modului în care, din punct de vedere formal, au fost respectate procedurile statutare ale partidului cu privire la dobândirea sau la pierderea calității de membru al acestuia, converg spre necesitatea de a se institui o cale de atac la instanțele judecătorești împotriva hotărârilor adoptate de comisiile de arbitraj ale partidului, ceea ce nu se poate realiza pe calea contenciosului constituțional, fiind o problemă de reglementare de competența organului legislativ.

Curtea reține, totodată, că s-a mai pronunțat asupra prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor din

Legea fundamentală care consacră dreptul de acces liber la justiție. În acest sens sunt Decizia nr. 952 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 17 august 2009, Decizia nr. 1.255 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 17 noiembrie 2009, Decizia nr. 197 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 2 aprilie 2010, Decizia nr. 399 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2010, Decizia nr. 958 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 10 august 2010, și Decizia nr. 1.461 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2012.

Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că partidele politice sunt grupări asociative care funcționează pe baza statutelor proprii care conțin reguli create și acceptate de membrii lor și că instanțele judecătorești nu sunt legitimate să exercite funcția de înfăptuire a justiției în ceea ce privește actele de încălcare a disciplinei interne din cadrul partidelor politice, deoarece răspunderea în materie nu este reglementată prin norme juridice de drept comun, ci prin norme de etică și deontologie proprii, pe care membrii acestora s-au angajat să le respecte încă din momentul în care, în mod liber consimțit, au aderat la acest tip de asociații cu caracter politic. Curtea a reținut că „este firesc ca răspunderea disciplinară a membrilor partidului să fie stabilită de către organisme interne, acestea fiind singurele care pot aprecia, în funcție de ideologia care direcționează acțiunile partidului, în ce măsură comportamentul membrilor acestuia este compatibil cu normele statutare care conturează rolul concret pe care acesta și-a propus să îl aibă în viața politică și socială a țării și dacă acest comportament este conform cu modalitățile specifice de acțiune agreate de fiecare partid, și, implicit, de fiecare dintre membrii acestuia”.

Totodată, Curtea a reținut că, spre deosebire de alte forme de asociere, regimul juridic al partidelor politice este de ordin constituțional — art. 8 și art. 40 din Legea fundamentală, dezvoltat în legea lor organică nr. 14/2003. Prin Constituție sunt exprimate juridic scopurile partidelor politice și coordonatele în care acestea se pot organiza și funcționa. Așa cum sunt definite în art. 1 din Legea nr. 14/2003, partidele politice sunt asociații cu caracter politic ale cetățenilor români cu drept de vot, care participă în mod liber la formarea și exercitarea voinței lor politice, îndeplinind o misiune publică garantată de Constituție.

Caracteristica esențială a acestora o reprezintă existența unei ideologii comune, pe care și-au însușit-o toți membrii acestora, a unei doctrine la care toți membrii lor au aderat în mod conștient și voluntar, în lipsa oricărei constrângeri. Decizia înscrierii într-un anumit partid are ca izvor exclusiv convingerea intimă a fiecăruia dintre membri că politica promovată de respectivul partid constituie cea mai inspirată și mai eficientă modalitate de acțiune în viața socială și politică a țării. Odată cu dobândirea calității de membru de partid, cetățeanul își asumă și obligația statutară de a respecta disciplina internă a partidului. Or, această obligație și-o asumă cunoscând rigorile instituite de statutul partidului și fiind conștient de consecințele pe care le poate atrage nerespectarea acesteia, cea mai drastică dintre acestea fiind excluderea din partid.

În principiu, pierderea calității de membru al unui partid politic se produce fie în mod voluntar — prin demisie, fie prin excludere — ca sancțiune hotărâtă și aplicată de către organismul statutar stabilit în mod expres în acest scop.

În cea de-a doua ipoteză, cea a excluderii, pierderea calității de membru poate interveni în situația în care persoana în cauză a încălcat prevederile Statutului ori hotărârile organismelor de conducere ale partidului sau când a săvârșit abateri grave de la disciplina partidului, inclusiv prin acțiuni ori prin declarații publice împotriva hotărârilor luate prin vot de organismele de conducere

ale partidului sau împotriva conducerii partidului, la toate nivelele. Asemenea cazuri este evident că pot fi analizate numai de organele specifice ale partidului, acestea fiind singurele în măsură să aprecieze dacă, și în ce măsură, membrul de partid se face vinovat de nerespectarea disciplinei interne și dacă această nerespectare este de natură să conducă la excluderea sa din partid.

Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a reținut că funcția definitivă a instanțelor judecătorești este aceea de a veghea la respectarea legii, termenul de lege fiind înțeles în sens larg, nu doar ca actul emis de Parlament cu acest titlu, ci ca orice act cu caracter normativ, care are, așadar, un conținut juridic. Normele cuprinse în statutele partidelor politice nu au însă natură juridică în sensul arătat, ci reprezintă reguli de conduită internă a căror respectare este necesară pentru buna funcționare a partidului ca structură asociativă. Acesta este motivul pentru care instanțele judecătorești nu au competența de a cenzura hotărârile organelor de așa-numita „jurisdicție internă” a partidelor, hotărâri care au caracter de acte politice, emise în baza unor norme proprii statutelor acestora.

De asemenea, intervenția unei instanțe de judecată care să aprecieze cu privire la legalitatea sau temeinicia deciziei de excludere nu este necesară nici în ipoteza în care excluderea este consecința condamnării la o pedeapsă privată de libertate sau a interzicerii exercitării drepturilor politice sau cetățenești, prin hotărâre judecătorească definitivă ori, de exemplu, a dovedirii, pe cale judecătorească, a calității de colaborator sau lucrător al fostei Securități. Aceasta, deoarece motivele excluderii sunt strict obiective, iar organele de disciplină internă nu fac altceva decât să ia act de situații care au fost deja anterior

constatate și tranșate în mod definitiv de instanțele judecătorești.

Curtea a observat că legiuitorul a impus necesitatea intervenției instanțelor judecătorești cu prilejul verificării îndeplinirii condițiilor cerute pentru constituirea legală a partidelor politice, acestea dobândind personalitate juridică de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii Tribunalului București sau, după caz, a Curții de Apel București, privind admiterea cererii de înregistrare. Potrivit art. 18 din Legea nr. 14/2003, în vederea înregistrării unui partid politic, Tribunalul București va examina o serie de documente referitoare la activitatea viitoare a acestuia, printre care și statutul acestuia, în care, așa cum prevede art. 10 lit. g) din Legea nr. 14/2003, trebuie să fie stabilite sancțiunile disciplinare, dar și procedurile prin care acestea pot fi aplicate membrilor. Cu acest prilej, instanța de judecată va verifica, așadar, dacă aceste proceduri asigură petentului nemulțumit de o decizie a partidului dreptul de a-și susține în mod efectiv și eficient cauza. Astfel cum prevede art. 15 din Legea nr. 14/2003, statutele partidelor trebuie să prevadă reguli procedurale care să asigure membrilor lor dreptul la opinie și dreptul de a se apăra, oferindu-le posibilitatea de a da explicații în fața organelor de disciplină referitoare la faptele ce pot fi considerate abateri sancționabile.

Prin urmare, o instanță judecătorească analizează indirect relația dintre partide și membrii lor, prin validarea regulilor procedurale statutare, valabile exclusiv în interiorul partidului ca structură asociativă.

Având în vedere că în cauză nu au fost învederate aspecte noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței citate a Curții Constituționale, își mențin valabilitatea atât considerentele, cât și soluția pronunțată prin deciziile amintite.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Mădălina Popa în Dosarul nr. 16.270/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 285

din 27 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 159 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, excepție ridicată de Marian Pandelescu în Dosarul nr. 632/256/2011 (632/256/2010) al Judecătoria Medgidia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 346D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. Totodată, depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 632/256/2011 (632/256/2010), **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 146 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală**, excepție ridicată de Marian Pandelescu în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei contestații la executare formulate împotriva sentinței penale prin care s-a dispus conversiunea unei pedepse de 24 de ani aplicate în Spania.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților. Astfel, spre deosebire de cetățenii români condamnați de instanțele naționale, textul criticat instituie un tratament discriminatoriu pentru cetățenii români care au fost condamnați în baza unui sistem diferit de dozare a pedepsei.

Judecătoria Medgidia opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 146 — *Conversiunea condamnării* din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 302/2004 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, iar dispozițiile legale criticate referitoare la conversiunea condamnării se regăsesc în **art. 159, motiv pentru care**

instanța de contencios constituțional urmează a se pronunța asupra acestui articol, care are următorul conținut:

— Art. 159 din Legea nr. 302/2004: „(1) *Dacă felul pedepsei aplicate sau durata acesteia este incompatibilă cu legislația română, statul român poate, prin hotărâre judecătorească, să adapteze această pedeapsă la aceea prevăzută de legea română pentru faptele care au atras condamnarea. Această pedeapsă trebuie să corespundă, atât cât este posibil, în ceea ce privește felul pedepsei aplicate prin hotărârea statului de condamnare și, în niciun caz, nu poate să agraveze situația condamnatului.*

(2) *În cazul schimbării condamnării se aplică procedura prevăzută de legislația română. În ceea ce privește întinderea conversiunii pedepsei și a criteriilor aplicabile, instanța română va trebui să respecte următoarele condiții:*

a) *va fi legată de constatarea faptelor în măsura în care acestea figurează, în mod explicit sau implicit, în hotărârea pronunțată în statul de condamnare;*

b) *nu va putea schimba o pedeapsă privativă de libertate printr-o pedeapsă pecuniară;*

c) *va deduce integral din pedeapsă perioada de privațiune de libertate deja executată de condamnat;*

d) *nu va agrava situația penală a condamnatului, nici nu va fi ținută de limita inferioară a pedepsei eventual prevăzute de legislația statului de condamnare pentru infracțiunea sau infracțiunile săvârșite.*

(3) *Când procedura de schimbare a condamnării are loc după transferarea persoanei condamnate, statul român va menține acea persoană în detenție sau va lua alte măsuri în scopul de a asigura prezența ei pe teritoriul statului român până la finalizarea acestei proceduri.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 159 din Legea nr. 302/2004 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), deoarece procedura de aplicare a conversiunii condamnării se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normelor juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. Prin urmare, câtă vreme cetățeanul român condamnat în străinătate pentru una sau mai multe infracțiuni săvârșite pe teritoriul aceluia stat nu se află în aceeași situație juridică cu cetățeanul român condamnat pentru una sau mai multe infracțiuni săvârșite pe teritoriul României, atunci nici tratamentul juridic aplicat nu poate fi identic, diferența situațiilor în care ei se află constituind o justificare obiectivă și rezonabilă pentru aceasta.

De altfel, diversitatea pedepselor privative de libertate reglementate de legislațiile statelor care dispun condamnarea a impus reglementarea competenței instanței statului de executare de a adapta pedeapsa privativă de libertate în scopul de a face posibilă executarea ei. Aceasta înseamnă că prevederile referitoare la conversiunea condamnării au în vedere explicit și exclusiv incompatibilitatea duratei pedepsei rezultate cu legislația română, și nu incompatibilitatea dintre sistemele prin care se ajunge la aplicarea unei pedepse rezultante pentru un concurs de infracțiuni, fie sistemul cumulului aritmetic, fie sistemul cumulului juridic. Prin urmare, dacă pedeapsa rezultantă a fost aplicată prin cumul aritmetic, în conformitate cu legislația statului de condamnare, instanța nu poate înlocui cumulul aritmetic cu regulile cumulului juridic stabilite în Codul penal român. În caz contrar, s-ar nesocoti principiul referitor la recunoașterea reciprocă a hotărârilor penale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, excepție ridicată de Marian Pandelescu în Dosarul nr. 632/256/2011 (632/256/2010) al Judecătorei Medgidia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 320

din 29 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Mioara Iolanda Grecu în Dosarul nr. 361/42/2011 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 828D/2011.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Parlamentul României, doamna consilier Ana Cătănea, cu împuternicire depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că autorul excepției a depus o cerere prin care solicită conexarea tuturor dosarelor în care a ridicat această excepție de neconstituționalitate, respectiv dosarele nr. 828D/2011, nr. 1.075D/2011 și nr. 1.429D/2011, precum și admiterea excepției de neconstituționalitate formulate în toate aceste dosare.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.075D/2011, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de Mioara Iolanda Grecu

în Dosarul nr. 6.982/105/2010 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 828D/2011 și nr. 1.075D/2011, precum și faptul că Dosarul nr. 1.429D/2011 nu este pe ordinea de zi a ședinței publice de judecată, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.075D/2011 la Dosarul nr. 828D/2011.

Reprezentantul părții prezente, precum și cel al Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.075D/2011 la Dosarul nr. 828D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Parlamentului, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul excepției solicită de fapt reintroducerea sporului aferent titlului științific de doctor în drept, respectiv a unui spor care nu se mai află în plată, ceea ce ar reprezenta o modificare a soluției legislative existente.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, întrucât autorul excepției dorește modificarea textului supus controlului de constituționalitate, iar, în subsidiar, ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 16 și 22 iunie 2011, pronunțate în dosarele nr. 361/42/2011 și nr. 6.982/105/2010, **Curtea de Apel**

Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Prahova — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Mioara Iolanda Grecu în cauze având ca obiect acordarea unui spor la indemnizația de încadrare brută lunară ca urmare a finalizării studiilor de doctorat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, întrucât un anumit spor, cel prevăzut de art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, se acordă numai persoanelor care aveau în plată acest spor la data de 31 decembrie 2009. Or, cei ce nu aveau în plată acest spor, deși și-au finalizat studiile doctorale înainte de 31 decembrie 2009, nu beneficiază de acest spor, ceea ce este discriminatoriu.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât este atributul legiuitorului de a interveni asupra actelor normative și de a reglementa situații care să corespundă nevoilor sociale existente la un moment dat.

Tribunalul Prahova — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este întemeiată, întrucât sunt discriminate persoanele care nu aveau încă în plată sporul respectiv la data de 31 decembrie 2010, deși își finalizaseră la acea dată studiile doctorale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în Dosarul nr. 1.075D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 872 și 874 din 25 iunie 2010, nr. 1.655 din 28 decembrie 2010 și nr. 1.155 din 13 septembrie 2011.

Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 1.075D/2011, consideră că textul legal criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care au următorul cuprins: „(5) În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară,

respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 4 alin. (2) privind criteriile de nediscriminare, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 125 privind statutul judecătorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, a fost abrogată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, cu excepția art. 10 alin. (8), art. 11 alin. (4), art. 12—14, art. 15 alin. (1), art. 17, art. 22—29, art. 30—31, art. 31¹ alin. (2), art. 32—34 și art. 37—41. Or, sporul la care face referire autorul excepției, respectiv sporul de 15% din indemnizația de încadrare brută lunară acordat judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și magistraților-asistenți, precum și personalul de specialitate din cadrul Institutului Național de Criminologie, care posedă titlul științific de doctor sau doctor docent, **drept salarial suplimentar, fără relevanță constituțională**, era cuprins în art. 5 din ordonanța de urgență menționată, în prezent abrogat. Potrivit art. 7 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, realizarea trecerii la noul sistem de salarizare reglementat se efectuează în mod etapizat, astfel încât în perioada de implementare a legii nicio persoană să nu înregistreze o diminuare a salariului brut de care beneficiază potrivit reglementărilor anterioare. De aceea, art. 30 alin. (6) din lege a prevăzut că, pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009 nu se mai regăsesc în anexele la aceeași lege și nu au fost incluse în indemnizațiile lunare de încadrare, sumele corespunzătoare acestor sporuri vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora. Or, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, criticată în prezenta cauză, nu face altceva decât să integreze aceste sporuri, care în cursul anului 2010 au fost acordate sub formă de sume compensatorii cu caracter tranzitoriu, în indemnizația lunară de încadrare, fără ca acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de lege. Astfel, calculul celorlalte sporuri la indemnizația lunară de încadrare se va face fără a lua în considerare suma compensatorie cu caracter tranzitoriu menționată mai sus.

Din cele expuse, Curtea constată că textul legal criticat nu vizează situația autorului excepției, ci situația acelor persoane care aveau în plată la 31 decembrie 2009 sporul reglementat de art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006. A accepta susținerea autorului excepției ar echivala cu subrogarea Curții Constituționale în sfera de competență a legiuitorului și cu acordarea sporului în cauză, încalcându-se astfel art. 2 alin. (3)

din Legea nr. 47/1992. Nu este o situație similară cu cea constatată în Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, întrucât autorul excepției nu solicită constatarea neconstituționalității vreunei sintagme din textul criticat, ci aduce

în discuție o pretinsă soluție legislativă necuprinsă normativ în textul criticat; or, Curtea nu este competentă să complinească un atare text legislativ, întrucât, astfel cum s-a arătat mai sus, ar încălca sfera de competență a Parlamentului, unica autoritate legiuitoare a țării.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Mioara Iolanda Grecu în Dosarul nr. 361/42/2011 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și în Dosarul nr. 6.982/105/2010 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 324

din 29 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Emil Moise în Dosarul nr. 11.713/200/2010 al Tribunalului Buzău — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 232D/2011, de Ion Gh. Mihai în Dosarul nr. 1.097/42/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului nr. 520D/2011 și de Flavian Florea în Dosarul nr. 8.320/101/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului nr. 521D/2011, respectiv a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel-Adrian Resiga în Dosarul nr. 4.618/243/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală

și care formează obiectul Dosarului nr. 306D/2011, de Magdalena Rozalia Ignat, prin mandatar Rodica Agnes Ignat, în Dosarul nr. 40.659/301/2010 al Tribunalului București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului nr. 417D/2011 și de Vasile Râpea în Dosarul nr. 11.309/288/2010 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului nr. 482D/2011, dosare conexe prin Încheierea din 15 martie 2012.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 15 martie 2012, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 156 alin. 2 din Codul de procedură civilă, coroborate cu ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, pentru a permite autorului excepției Emil Moise să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea pe 22 martie 2012, dată la care nu a fost posibilă constituirea completului de judecată potrivit prevederilor art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, conform cărora la deliberare vor fi prezenți judecătorii care au participat la dezbateri, pronunțarea fiind amânată pentru data de 29 martie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 26 din 27 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 11.713/200/2010, **Tribunalul Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 39 din**

Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.

Excepția a fost ridicată de Emil Moise cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale pronunțate într-o cauză având ca obiect o plângere formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Prin Decizia penală nr. 42/R din 1 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.618/243/2010, **Tribunalul Hunedoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ionel-Adrian Resiga cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale pronunțate într-o cauză având ca obiect o plângere formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Prin Încheierea din 16 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 40.659/301/2010, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Magdalena Rozalia Ignat, prin mandatar Rodica Agnes Ignat, cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale pronunțate într-o cauză având ca obiect o plângere formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Prin Decizia penală nr. 258/R din 15 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 11.309/288/2010, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Vasile Râpea cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale pronunțate într-o cauză având ca obiect o plângere formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Prin Încheierea din 12 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.097/42/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.**

Excepția a fost ridicată de Ion Gh. Mihai cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale pronunțate într-o cauză având ca obiect o plângere formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Prin Încheierea din 6 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 8.320/101/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.**

Excepția a fost ridicată de Flavian Florea cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale pronunțate într-o cauză având ca obiect o plângere formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală încalcă principiile privind separația și echilibrul puterilor, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, egalitatea în fața legii și a autorităților publice, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul la un recurs efectiv, dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, dreptul de proprietate privată și prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, întrucât soluția pronunțată de judecător, în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură

penală, în procedura plângerii împotriva actelor procurorului de neprimire în judecată nu este supusă niciunei căi de atac.

Tribunalul Buzău — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Tribunalul Hunedoara — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece liberul acces la justiție nu presupune accesul la toate căile de atac și instanțele judecătorești prevăzute de Constituție. De asemenea, apreciază că nu sunt incidente dispozițiile europene referitoare la dublul grad de jurisdicție în materie penală, întrucât față de petent nu s-a pronunțat o soluție de condamnare care să necesite analiza unei instanțe de control judiciar, iar soluția administrativă dispusă printr-un act al procurorului a fost supusă controlului unei instanțe care îndeplinește criteriile dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Tribunalul București — Secția a II-a penală apreciază ca fiind neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, întrucât prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un recurs efectiv. În ceea ce privește dispozițiile art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la recurs în materie penală, arată că acestea se referă în mod expres la procesul penal finalizat prin condamnarea unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni, iar nu la examinarea unei plângeri împotriva soluției procurorului de neîncepere a urmăririi penale, așa cum este cazul în speță.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, întrucât prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, sunt constituționale, întrucât nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorii excepției. Face trimitere în acest sens la deciziile Curții Constituționale nr. 125/2011, nr. 242/2011, nr. 753/2011, nr. 1.131/2011 și nr. 1.456/2011.

Guvernul, în punctele de vedere transmise în dosarele nr. 520D/2011 și nr. 521D/2011, arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 202/2010, este neîntemeiată, invocând în acest sens considerentele care au fundamentat deciziile Curții Constituționale nr. 13/2006 și nr. 242/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit unora dintre actele de sesizare, și anume Decizia nr. 26 din 27 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 11.713/200/2010 al Tribunalului Buzău — Secția penală, Încheierea din 6 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 8.320/101/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori, și Încheierea din 12 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.097/42/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, dispoziții care au modificat art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra acestor din urmă prevederi de lege, cu care, de altfel, a și fost sesizată prin Decizia penală nr. 42/R din 1 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.618/243/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală, prin Decizia penală nr. 258/R din 15 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 11.309/288/2010 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, și prin Încheierea din 16 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 40.659/301/2010 al Tribunalului București — Secția a II-a penală. Dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au următorul cuprins: *„Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor și respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție, respectiv a prevederilor art. 7 referitoare la egalitatea în fața legii, ale art. 8 privind dreptul la un recurs efectiv, ale art. 10 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 17 privind dreptul de proprietate din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.131 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, statuând că, în situația admiterii plângerii cu reținerea cauzei spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac se aplică în mod corespunzător și, prin urmare, nu este restrâns în niciun fel dreptul părții de a se adresa instanței, de a formula apărări și de a se prevala de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil. Mai mult, după pronunțarea unei hotărâri de către instanța de fond, se pot exercita căile de atac prevăzute de lege, partea având posibilitatea să își exercite neîngrădită dreptul de acces liber la justiție.

Cu același prilej, având în vedere soluțiile pronunțate de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere accesului liber la justiție, dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, întrucât, potrivit art. 129 din Constituție, *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*. Prin urmare, constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

În același sens sunt și Decizia nr. 1.456 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011, și Decizia nr. 62 din 31 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 9 martie 2012.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată, ținând seama de natura cauzelor reglementate prin dispozițiile de lege atacate, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmării penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimite în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt aplicabile în speță.

De asemenea, nu sunt aplicabile în cauza de față nici dispozițiile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne și nici prevederile art. 17 referitoare la dreptul de proprietate din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emil Moise în Dosarul nr. 11.713/200/2010 al Tribunalului Buzău — Secția penală, de Ionel-Adrian Resiga în Dosarul nr. 4.618/243/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală, de Magdalena Rozalia Ignat, prin mandatar Rodica Agnes Ignat, în Dosarul nr. 40.659/301/2010 al Tribunalului București — Secția a II-a penală, de Vasile Râpea în Dosarul nr. 11.309/288/2010 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, de Ion Gh. Mihai în Dosarul nr. 1.097/42/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și de Flavian Florea în Dosarul nr. 8.320/101/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 325

din 29 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu Gheorghe Ceteraș și Daniel Vasile Dron în Dosarul nr. 14.462/83/P/2010 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 532D/2011, precum și a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marian Anastase în Dosarul nr. 15.862/3/2011 al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.305D/2011 conexas la primul înregistrat.

Dezbaterile au avut loc la 15 martie 2012 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, a dispus conexarea Dosarului nr. 1.305D/2011 la Dosarul nr. 532D/2011 care a fost primul înregistrat. Cu aceeași ocazie, la solicitarea autorului excepției Marian Anastase, Curtea, în temeiul art. 156 alin. 2 din Codul de procedură civilă, coroborat

cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru 22 martie 2012, în vederea depunerii de concluzii scrise. Ulterior, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, Curtea, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 29 martie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 24 martie 2011 și 20 octombrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 14.462/83/P/2010 și nr. 15.862/3/2011, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și Curtea de Apel București — Secția I penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ovidiu Gheorghe Ceteraș și Daniel Vasile Dron, precum și de Marian Anastase în dosarele de mai sus având ca obiect soluționarea unor cereri de revizuire aflate în stadiul procesual al apelului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil, deoarece, după modificarea alineatului 1 al art. 403 din Codul de procedură penală prin art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010, dispozițiile referitoare la admiterea în principiu a unei cereri de revizuire înfrâng

posibilitatea părților interesate de a se apăra, instanța putând să examineze cererea în camera de consiliu, fără a mai cita părțile și fără participarea procurorului.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și Curtea de Apel București — Secția I penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră, potrivit punctului său de vedere, transmis în Dosarul nr. 1.305D/2011, că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare din Dosarul nr. 532D/2011, prevederile art. 403 — *Admiterea în principiu a cererii de revizuire din Codul de procedură penală*. Însă, ținând seama de notele scrise ale autorilor excepției și de practica încheierii în cauză, obiectul excepției urmează a fi restrâns la art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală. În consecință, având în vedere că în ambele dosare critica de neconstituționalitate vizează art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța asupra acestor dispoziții, care au următorul conținut:

„Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului. Instanța examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că revizuirea este cale extraordinară de atac împotriva hotărârilor penale definitive și poate fi exercitată numai în condițiile reglementate în art. 393 și următoarele din Codul de procedură penală.

Anterior modificării dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală prin art. XVIII pct. 53 din Legea nr. 202/2010, instanța de judecată examina cererea de revizuire ascultând concluziile procurorului și ale părților. În prezent, cererea se examinează în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului.

Așa fiind, Curtea constată că în cadrul acestor din urmă reglementări, partea interesată se adresează procurorului cu o cerere prin care solicită revizuirea unei hotărâri penale definitive, iar acesta va fi obligat să efectueze o seamă de acte de cercetare, care vor fi înaintate împreună cu concluziile sale instanței competente. Prin art. 403 din același cod a fost instituită

procedura prealabilă a admiterii în principiu, stabilindu-se în alin. 1 că instanța, pe baza materialului primit de la procuror, examinează, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului, dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.

Or, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă, de examinare a revizuirii sub aspectul admisibilității în principiu, nu vizează însăși soluționarea căii extraordinare de atac, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia referitoare la încadrarea cererii în termenul legal, la întemeierea ei pe cazurile prevăzute în lege și depunerea ori invocarea mijloacelor de probă în dovedirea cazului de revizuire. Altfel spus, instanța se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției, ca și în cazul judecării recuzării sau a strămăturii pricinilor. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie în sensul Convenției „drepturi civile” și deci nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, sunt citate ca exemple: refuzul autorizării introducerii apelului pronunțat de o curte supremă — Decizia din 9 mai 1989, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Helmerts împotriva Suediei* (Cererea nr. 11.826/85) sau examinarea cererii de revizuire a unui proces civil — Decizia din 8 octombrie 1976, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *X, Y și Z împotriva Eveției* (Cererea nr. 6.916/75).

Așadar, cât timp procedura admiterii în principiu nu privește însăși judecarea pe fond a cererii de revizuire — o atare procedură fiind reglementată cu caracter exclusiv în art. 405 din același cod — Curtea constată dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la apărare și la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se ocupă de fondul cauzelor, de drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai de aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbateră, cu citarea părților.

În astfel de condiții de reglementare, față de limitele și efectele restrânse ale derulării procedurii în cadrul examinării admiterii în principiu a revizuirii, nu s-ar putea considera că desfășurarea acestei etape prealabile ar fi susceptibilă de înfrângerea dreptului la apărare, întrucât acesta presupune posibilitatea neîngrădită a oricărei persoane interesate de a se apăra ori de a-și angaja un apărător atunci când o autoritate se pronunță asupra unei probleme ce ține de fondul unui litigiu și nu asupra unor probleme procedurale luate în vederea unei mai bune administrări a actului de îndeplinire a justiției și în scop preventiv în vederea înlăturării unor obstacole ce pot fi de natură să ducă la o tergiversare nejustificată a soluționării.

De altfel, mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare și a celor extraordinare de atac, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, putând stabili prin lege procedura de judecată și modalitatea de exercitare a căilor de atac. Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou contra Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperativele articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu Gheorghe Ceteraș și Daniel Vasile Dron în Dosarul nr. 14.462/83/P/2010 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Marian Anastase în Dosarul nr. 15.862/3/2011 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 357

din 24 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Nicolae în Dosarul nr. 7.810/94/2007 (863/2011) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 762D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că părțile Societatea Comercială „OMP” — S.R.L. din Bacău și Societatea Comercială „Partener” — S.R.L. din Bacău au depus concluzii scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.810/94/2007 (863/2011), **Curtea de Apel București** —

Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Nicolae în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepsei, art. 24 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la apărare și art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*, deoarece textul nu precizează ce se întâmplă în situația în care se dispune amânarea pronunțării, chiar de mai multe ori.

Curtea de Apel București — Secția I penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de părți, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 363 alin. 3 cu denumirea marginală *Termenul de declarare a apelului din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „Pentru partea care a fost prezentă la dezbateri sau la pronunțare, termenul curge de la pronunțare. Pentru părțile care au lipsit atât la dezbateri, cât și la pronunțare, precum și pentru inculpatul deținut ori pentru inculpatul militar în termen, militar cu termen redus, rezervist concentrat, elev al unei instituții militare de învățământ, ori pentru inculpatul internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ, care au lipsit de la pronunțare, termenul curge de la comunicarea copieii de pe dispozitiv.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepsei, art. 24 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la apărare și art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 636 din 24 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.137 din 15 decembrie 2005, Curtea Constituțională a statuat că prevederile legale criticate sunt norme de procedură, stabilite de legiuitor în temeiul prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, și, contrar susținerilor autorului excepției, acestea respectă dispozițiile constituționale, precum și pe cele din documentele internaționale invocate.

Astfel, faptul că, potrivit reglementării criticate, pentru părțile prezente la dezbateri sau la pronunțare termenul de declarare a apelului sau a recursului, după caz, curge (cu excepțiile prevăzute de lege) de la data pronunțării hotărârii nu este de natură să aducă atingere dreptului la apărare, respectiv dreptului la un proces echitabil al acestora, câtă vreme părțile, fiind prezente, au posibilitatea să cunoască soluția instanței și să acționeze în consecință, exercitându-și fără nicio îngrădire drepturile procesuale prevăzute de lege. Situația relevată de autorul excepției, în sensul că în speță sau în practică instanțele judecătorești nu respectă art. 310 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „Hotărârea se pronunță în ședință publică de către președintele completului de judecată asistat de greșier”, încălcând astfel drepturile constituționale ale părților, nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii, care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Nicolae în Dosarul nr. 7.810/94/2007 (863/2011) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

Pentru aceleași motive aplicarea dispozițiilor art. 363 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală în situația amânării de pronunțare nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil, respectiv dreptului la apărare. Astfel, chiar dacă instanța dispune amânarea pronunțării, partea prezentă la dezbateri poate afla data pronunțării hotărârii și deci soluția instanței, având, prin urmare, posibilitatea să exercite împotriva acesteia căile de atac în condițiile legii.

Mai mult, pentru situațiile în care părțile sunt în imposibilitatea de a promova căile de atac în termenele prevăzute de lege, legiuitorul a reglementat repunerea în termen, art. 364 alin. 1 din Codul de procedură penală stabilind în acest sens că „apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen, dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare, iar cererea de apel a fost făcută în cel mult 10 zile de la începerea executării pedepsei sau a despăgubirilor civile”, soluție care, potrivit art. 385³ alin. 2 din Codul de procedură penală, este valabilă și în ce privește calea de atac a recursului. Așa fiind, și în aceste cazuri este asigurată deplina exercitare a dreptului la apărare, respectiv la un proces echitabil, criticile autorului excepției fiind neîntemeiate.

Curtea a constatat că nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 363 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, a prevederilor constituționale, respectiv a celor din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care reglementează egalitatea în drepturi, întrucât egalitatea nu înseamnă uniformitate, astfel încât la situații diferite regimul juridic aplicabil nu poate fi decât diferit. Situația diferită a părților prezente la dezbateri sau la pronunțare, și care, în cunoștință de cauză, pot să promoveze căile de atac împotriva hotărârii pronunțate, justifică un tratament juridic diferit, respectiv stabilirea ca moment de la care începe să curgă termenul pentru declararea acestor căi de atac pe cel al pronunțării hotărârii.

De altfel, potrivit art. 129 din Constituție, exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești se face „în condițiile legii”. Eventuala lipsă de diligență a părții care, deși a fost prezentă la dezbateri sau la pronunțarea hotărârii judecătorești, nu promovează căile de atac împotriva acesteia în termenul prevăzut de lege nu poate constitui temei al criticii de neconstituționalitate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, argumentele și soluția deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 359

din 24 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (6), art. 26 alin. (8) și art. 38 alin. (3) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (6), art. 26 alin. (8) și art. 38 alin. (3) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Adrian Lupovici în Dosarul nr. 315/281/2011 al Tribunalului Prahova — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 775D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Penitenciarul Ploiești a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 315/281/2011, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (3) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și a dispozițiilor art. 1 pct. 6 și 7 din Legea nr. 83/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 275/2006**, excepție ridicată de Adrian Lupovici în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor, aflată în recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 38 alin. (3) și (9) din Legea nr. 275/2006 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare* și ale art. 129 referitor la *Folosirea căilor de atac*, deoarece este ascultat în mod obligatoriu la locul de deținere, fără a fi asistat de un apărător. Totodată, petentul nu are dreptul de a formula recurs împotriva unei hotărâri prin care instanța s-a pronunțat asupra contestației formulate împotriva încheierii judecătorului delegat.

Prevederile art. 1 pct. 6 și 7 din Legea nr. 83/2010, prin care s-au modificat art. 25 alin. (6) și art. 26 alin. (8) din Legea nr. 275/2006, contravin dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, deoarece contestația formulată de condamnat nu este suspensivă de executare, sens în care încheierea pronunțată de judecătorul delegat este executorie.

Tribunalul Prahova — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat în fața instanței de drept comun, îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (3) și (9) referitor la *Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate* din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și dispozițiile art. 1 pct. 6 și 7 din Legea nr. 83/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 19 mai 2010, prin care s-au modificat art. 25 alin. (6) și art. 26 alin. (8) din Legea nr. 275/2006. Ca atare, având în vedere prevederile legale criticate raportate la normele de tehnică legislativă consacrate de art. 62 din Legea nr. 24/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (6), art. 26 alin. (8) și art. 38 alin. (3) și (9) din Legea nr. 275/2006, texte asupra cărora urmează a se pronunța prin prezenta decizie și care au următorul conținut:

— Art. 25 alin. (6) din Legea nr. 275/2006: „(6) *Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată și administrația penitenciarului pot introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii. Contestația nu este suspensivă de executare.*”

— Art. 26 alin. (8) din Legea nr. 275/2006: „(8) *Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată și administrația penitenciarului pot introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii. Contestația nu este suspensivă de executare.*”

— Art. 38 alin. (3) și alin. (9) din Legea nr. 275/2006: „(3) *Persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.[...]*”

(9) *Hotărârea judecătoriei este definitivă.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare* și cele ale art. 129 referitor la *Folosirea căilor de atac*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 275/2006, statuând că acestea se circumscriu celei de-a treia faze a procesului penal, și anume fazei de executare, și reglementează cu privire la regimul de executare al pedepsei privative de libertate, la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate și la plângerea împotriva comisiei de disciplină. Prin urmare, cadrul general de reglementare vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit deja existența vinovăției în materie penală. Așa fiind, aspectele criticate de autorul excepției excedează procedurii penale speciale care guvernează numai fazele de urmărire penală și de judecată, deoarece situația juridică a condamnatului nu este identică cu cea a făptuitorului, învinutului ori cu cea a inculpatului.

Nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, deoarece condamnatul are, în acord cu art. 21 din Constituție, dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acestuia au fost examinate de judecătorul delegat cu executarea pedepselor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care soluționând cererea nr. 64088/00 și, pronunțând Decizia de admitere din 23 septembrie 2004 în Cauza „Angelo Pilla împotriva Italiei”, a decis că, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și

a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la un proces echitabil* este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse. În plus, niciuna dintre prevederile contestate de autor nu suprimă dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 24 din Legea fundamentală. Astfel, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că acesta este privat de libertate, urmare unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie.

De asemenea, prin Decizia nr. 702 din 31 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 28 iulie 2011, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (8) din Legea nr. 275/2006, așa cum a fost modificat prin art. I pct. 7 din Legea nr. 83/2010, statuând că acestea reglementează procedura schimbării regimului de executare a pedepsei, la solicitarea persoanei condamnate sau la sesizarea Comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, și nu aduc nicio atingere liberului acces la justiție și nici dreptului la apărare. Astfel, această procedură se desfășoară sub supravegherea, controlul și autoritatea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, iar, în acord cu art. 21 din Constituție, împotriva încheierii pronunțate de acesta, persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul. De asemenea, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot parcursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, argumentele și soluția deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, cele reținute de Curtea Constituțională în decizia menționată se aplică *mutatis mutandis* și prevederilor art. 25 alin. (6) din Legea nr. 275/2006.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (6), art. 26 alin. (8) și art. 38 alin. (3) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Adrian Lupovici în Dosarul nr. 315/281/2011 al Tribunalului Prahova — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

